

Splnitelné cíle Petry Janů

„Takhle to vypadá, když člověk dělá to, co má a umí. Navíc s láskou a elánem,“ říkála jsem si na narozeninovém koncertě Petry Janů ve vyprodané Lucerně. Petra Janů však není úspěšná jen na poli profesionálním, nedávno oslavila třicetileté výročí se svým manželem, producentem Michalem Zelenkou. A protože společně bydlí v krásném bytě v Dejvicích, požádala jsem paní Petru o malé sousedské popovídání.

Šestku mám moc ráda, také jsem tu už asi 35 let. Michal je starousedlík, žili tady už jeho rodiče. Přestože jste v Praze, v ulicích, obchodech, na poště nebo na úřadech potkáváte známé tváře a připadáte si jak na vesnici. Blízko do centra a přitom spousta zeleně. Stromovka, Baba, parčíky a pokud se cítíte na větší sportovní výkon, tak se dá dojít pěšky i do Šárky.

● Cvičit chodíte také tady?

Ano, to je také geniální. Bydlím asi sto metrů od hotelu Internacional, kde mám své oblíbené fitness, kam chodím opravdu jak domů, už asi od roku 1997. Hezky se tu o mě starají, mám trenéra, masáže a hlavně se známe, popovídáme u káféčka, takže je to vlastně i společenská záležitost. Ono to bez cvičení nejde, zvlášť když jsem geneticky upravená tak, že kdybych necvičila, mohla bych zpívat jedině jazz. Nejhorší je, že když si dáte na pár dní pauzu, můžete začít znovu. Už to netrvá tak dlouho jako na začátku, ale dřina to je stejně. Je to nespravedlivé!

● A co jiné sporty?

Já jsem měla v devadesátém šestém roce bouračku a ošklivě zraněný kotník, takže teď jsem na něj opatrná, i když podpatky mu dávají dost zabrat. Ale miluji plavání. Chodím plavat na

Julisku. Tradičně pořádáme s kamarádkami dámskou jízdu k moři. Už potřetí jedeme do Řecka na Lefkadu, a to je dovolené našich snů. Nejsem klasický poznávací turista, hodně cestuji pracovně a na dovolená ráda spočinu na jednom místě. Řecko je úžasná země, i lidé jsou úžasní, život se tam tak příjemně zpomalí, přečtu tam nejvíce knížek.

● Co ráda čtete?

Moje bible jsou knížky Co život dal a vzal a Vejce a já od Betty MacDonaldové. Když jsou nade mnou zrovna mraky a není mi do skoku, tak se začtu, ať tu knížku otevřu kdekoli, a to mi dolévá optimismus. Potom miluji detektivky, na chalupě mám celé řady edice 3x, Agáty Christie a Dicky Francise snad všechny.

● V únoru vrcholí plesová sezóna. Máte ráda plesy?

Plesy mám ráda, když je fajn publikum, a to poznáte hned, jak vejdete na jeviště. Ale když je to taková ta snobská společnost, kde se dámy předhánějí, která má dražší šaty, a pánové si povídají od Audi Q7 výš, tak to si jedu akorát vydělat peníze a mějte se hezky...

Zajímavé je, že města kolem Prahy měla tak trochu mindrák. Ale třeba Kladno se vymyká, tam je atmosféra příjemná. Takže Kladno mám ráda a krom toho tam bydlí tatínek. Nejgeniálnější publikum je ale na Ostravsku. Je tam málo peněz, nejvyšší nezaměstnanost, ale kdykoli tam přijedu, lidé jsou úžasní.

● Na čem teď pracujete?

Připravuji novou desku, máme konečně vydavatele ochotného investovat, takže vyjít by měla na podzim. Mezi novými písničkami bude

jedna starší, napsal jí Jiří Zmožek a jmenuje se Už mi nevolej. Je to přesně taková ta klenutá velkopíseň, ve které se cítím dobře. I text je úžasný, může to zpívat pubertáčka i dospělá baba. Je o ženský, která se pokouší rozloučit s chlapem, moc jí to nejde, ale nějak to vydržet musí.

Do příští sezóny si chci dát pauzu od muzikálů a chtěla bych více koncertovat. Vloni jsem měla poprvé ve své kariéře vánoční koncerty. Přepadla mě viróza, ale byl naplánovaný koncert v mojí Praze 6, a to jsem nechtěla rušit. Takže jsem přišla do toho velkého stanu na kulatém náměstí, plného lidí, o to víc se mi orosilo čelo. Říkala jsem si „chudáčekové moji, já nevím, co ze mne poleze.“ Tak jsem přiznala, jak na tom jsem, zpívala sice slabě, ale tak, jak jsem mohla. Lidi byli úžasní a podporovali mě, bylo to až dojemné.

● *S manželem jste třicet let, poradíte, jak to děláte.*

Nejdůležitější je, aby ženský hned na začátku upustily od toho, že chlapa předělají. V prvním záchvatu lásky chlap slíbí třeba i třetí světovou válku a chvíli to i dodrží. Ale potom se stejně vrátí do svých kolejí. Takže ženská se musí naučit vedle něj žít, aniž by nějak duševně strádala. Chlapovi je zbytečné cokoli zakazovat a hlavně ho musíte pořád chválit. Nic to nestojí a funguje to stoprocentně. Chlapi jsou pořád jako děti, vezměte si, co všechno vyvádějí i ve zralém věku. Vlastně už od ranného dětství hledají všechny způsoby, jak by se zabili. To ženskou nenapadne. A když, tak to není zas až tak úplně ženská.

S manželem se vlastně doplňujeme. Teď je to báječné tím, že máme každý své a naše soužití nemůže umřít na stereotyp. Michal je prezidentem Asociace soukromých rádií a mimo to mi dělá manažera, takže se moc nepotkáváme. Nejstrašnější je holčičí trvání na společných zážitcích. Všechno spolu, to je přímá cesta k rozvodovému soudu.

● *Působíte jako hodně pohodový a pozitivní člověk. Je něco, co vás rozčiluje?*

Snažím se zabývat věcmi, které můžu ovlivnit, a nerozčilovat se kvůli něčemu, co ovlivnit

nemůžu. Hodně důležitá a kupodivu v jistém smyslu i pozitivní, byla pro mne bouračka v autě. Zní to divně, ale je to fakt. Ležíte tři měsíce na zádech, visíte na krku lidem, kteří vás sice mají rádi, ale víte, že je obtěžujete, protože jim zasahujete do jejich plánů. Najednou se vykrytalizují opravdoví přátelé. Snažila jsem se být co nejvíce samostatná a měla radost z každého pokroku. Tak jsem se naučila dávat si cíle, které vím, že mohu splnit, a že z nich budu mít radost. Velké, často nespílitelné ambice člověka jen frustrují. Takže, řečeno s Halinou Pavlowskou, „Díky za každé nové ráno“.

S Petrou Janů si povídala Hana Vargová